

KEMENESALJA

Megjelenik minden vasárnap reggel.
Előfizetési ár: negyedévre 2 pengő, félévre 4 pengő,
egész évre 8 pengő.
Hirdetés díja előre fizetendő.

POLITIKAI LAP.
Felelős szerkesztő és kiadó:
DINKOREVE NÁNDOR.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Dinkoreve Nándor könyvnyomdája Cselekmények
ide intézendők a szerelmi rész illető közlemények
hirdetéseik és mindennemű pénzületékek.

Kemenesalja társadalmához.

Írta: **Dr. Anabáth Ferenc.**

Könyörögni! Kérni jöttem: a faluért, az istenadta népért! A barna rögökért, a barázdákért, az elhagyatottakért, az agyonsújtottakért, a már nem is reménykedőkért: a faluért. A faluért! Kérni! Könyörögni jöttem, a szivekhez, hogy mentsek meg a magyar falut, mentsek meg azokat, akiknek kiszikkadt a lelki vétele, akiknek már minden reményüket elverte a jég és mindenüket elvitte az ár. Kérni! Könyörögni jöttem: én, a falu szerelmese, hogy az Isten irgalmára, segítsétek megmenteni a falut. Segítsétek! Mert pusztit a fekete kétségbeesés, más szavak sültök az ajkamon, más erők feszülnek a karokban és mára villannak a szemek. Segítsétek, mert a magyar földbe konkolyt vetnek a hamis utakon járók és az elkéseredett lelkek megtermékenyülnek, a konkolyhíntők után.

Könyörögök a faluért, ahol meggyöbedt vállai hordoznak iszonyu terheket, ahol megrendül az ember szíve, ahol mindig sirni lehet és ahol a magyar nemzet előre vetődött tragédiájának az árnyéka legjobban ijeszti, dermedt és tette parancsol.

»Minden a falu« és mindent a faluért, a magyar népet, amely a jövő, amellyel állunk és bukunk. Nincs felámadás, nincs előrehaladás a falu bajainak gyökeres orvoslása nélkül!

Kérek! Könyörögök a faluért! Ment-

sük meg a falut és rajtam keresztül az egész magyar ifjuság kér és könyörög mindenkinek, akiknek érzi szíve van a falu sorsára, mert bajaink jobbra fordulása és mindazoknak az erőknél a megszerzése, amelyekkel itt a Duna völgyében vezetőszerépünket biztosítani tudjuk, egyedül a falu szociális gazdasági és kulturális ercjétől függ. Ezt pedig fejleszteni kell.

Kemenesalja társadalmá mindig megértő érdeklődéssel és lelkesedéssel kapcsolódott bele minden olyan mozgalomba, amely a nemzetet előrehaladásában segítette. Kemenesalja társadalmá már több ízben megmutatta minden jó és igaz ügy iránt nemcsak lelkesedését, hanem áldozatkészségét is. Kemenesalja társadalmá mint Berzsényi, klasszikus komor, lénéséges módon nyilatkozott meg nem egyszer a haza javára. Ez bátorít fel arra, hogy hozzá szóljak.

A gazdasági erőtlenség, a kulturális széttagoztság, a szociális egyenlőtlenség egymásután hozza felszínre a különböző terveket és javaslatokat, a társadalmi mozgató erők egymás után teremtik meg az egyesületeket, pártokat, testületeket, társaságokat, szövetségeket, kartellokat, szövetkezeteket, szakszervezeteket, konföderációkat, szindikátusokat és ligákat. Mindezek a társadalmi alakulások a gazdasági helyzettel szemben, ellenhatásként jöttek létre, legtöbbször azonban gyakorlati eredményt alig értek. A társadalmi szervezetek, gazdasági élet szervezetei: a szövetkezetek — még

sajnos — nem érték el fejlődésüknek azt a fokát, hogy számottevő gyakorlati eredményt érjenek el, mert hiányzik a teljes átfogó szervezel, helyes központi gondolat, a kitartó lelkesedés és az egység. Még az alapvető gondolatokban sem egységes a társadalmunk, az egység hiánya okozza a kormánybizonytalan terén való gyengeségét és hibáit is. Sem rendelkezés, sem szabály, sőt még törvény sem éri el a megkívánt sikert és eredményt, ha nem áll mögötte a társadalom egységes ereje.

Minden nagyobb, az országot behálózó társadalmi egyesülést és közöséget Budapesten hoztak létre. Először megépítették a kupolát, aztán próbálták a fundamentumot ásni, holott a kettőnek legalább párhuzamosan kellett volna haladnia.

A társadalmi szervezés soha nem volt olyan szükséges, mint ma. Tömlőrelekre, gátokra, falazatokra és ligetekre van szükség, mert világot ostromló, népeket elsodró viharok fognak ránk szakadni. És ezt a szervezést a falunál kell kezdeni, az ország érdekében!

Cselekmények nagyközösg népházat épített, amelyet én szeretnék, mielőtt a népház elnevezés átmenne a közudaliba, Berzsényi Dániel háznak nevezni és amelynek csarnokában ott szeretném látni dukai Takách Judit szobra mellett Berzsényi Dánielt is. Két mellszobor nem olyan költséges. Szeretném és nemcsak én szeretném, ha ez a társadalmi megnyilvánulások számára emelt

Mit akar az ornagy?

Angolból átdolgozta **Tudorékné Arányi Mária.**

Varton Imrénének nem volt más rokona, mint egy magába zárkózott, morzsa agglégozó nagybátyja. A nagybácsi ornagy volt és nem állhatta a női társaságot. Imre egy napon mégis azzal a kívánsággal állt elő, hogy nagybátyja hagyja el remetei magányát és látogassa meg Blachéket, mert az egész világon nincsen párja Blach Agathának, akit Imre feleségül akart venni. Már a kezét meg is kérte özvegy édesanyjától és most úgy állnak, hogy a két család tagjai ismerkedjenek össze. Az ornagy nagyot sóhajtott:

— Hát igazán meg kell lennie annak a látogatásnak? — kérdezte. — Tudod, hogy mennyire nem szívelem a női nemet.

— Bizony, a társaságom úgy kívánja — felelte Imre. — Ne haragudjék rám, édes bátyám, haem jöjjön velem, mert még utóbb megsértődök jövőnk anyósom.

— Br... anyós! — rázkódott meg az ornagy. — Hanem hát menjünk. — Diszbe előzőit és elindultak.

Agatha és az anyjuk elébük jöttek az előszobába és őszinte szívességgel tessékelték az ornagyot befelé. Az ornagy leült és szemügyre vette a hölgyeket. Agatha széke volt, haja lágyan omlott fehér homlokára, szemeyereken mosolygott az ornagyra.

— Helyes kislány — állapította meg az ornagy — csak egy kicsit sovány. Önkéntelenül Blachnéra nézett. — Ez már nem is olyan sovány és amellel éppen olyan szép széke a

haja, mint a lányának.

Blachné ezalatt fényes ezüst tálcán maga hozott othton készült limonádét és tortát. Az ornagy megunta a limonádét, de a tortából nem kért. Blachné azonban szeretetreméltóan nógatta:

— Itthon készült, de azért nagyon jó. Az ornagy engedett a csábításnak, megkóstolta a tortát és még egy szeletet kért. Mikor pedig elbucuzott, katonás őszinteséggel vallotta meg:

— Igen örülök, hogy megismerkedhettem. Valóság esemény ez az én sivar agglégozó életemben.

Legközelebb már nem került nagy fáradságba Imrénének, hogy az ornagyot Blachéhoz szalítsa. Legközelebb ebédre voltak hivatalosak. Az ebéd pompás. A társalgás szellemes volt.

— Milyen furcsa — vallotta be magának az ornagy hogy sohase gondoltam eddig arra, milyen kellemes lehet, ha az embernek olyan felesége van, ki jól tud főzni.

Őszintén szólva, az ornagy eddig egyáltalában nem gondolt házasságra, de most az új ismeretség elmélkedése tette. Rossz gyomra is sürgette, hogy döntésre vigye a dolgot. Azzal kezdte, hogy a házasság feloldali szerződés és lehelyesebb, ha a szerződő felek tisztán látják a feltételeket. Blachné figyelmesen hallgatta az ornagy fejtegetéseit és amikor befejezte, szeliden így szólt:

— Azt értsem talán a beszédéből, hogy megijesztelő választása azért esett rám, mert jól tudok főzni?

Az ornagyot kissé meglepte a kérdés. Nem várta, hogy ajánlatból éppen csak ezt érezze ki az özvegy. De mivel már belekerült a csavába, ki akarta vágni magát és még jobban belekerült, mikor bevallotta, hogy az özvegy főztijének nem kis része van elhatározásában.

— Oh, akkor sajnálom, kedves ornagy — mondta Blachné — én nagy tervedben van az ebédet, amely úgy ízlett önnek, Agatha főzte. Tudja, Agatha főzőiskolai növendék és azt akarta, hogy itthon is kipróbálja tudományát. Imre tudja ezt és azt hittem, hogy elmesélné önnek.

Az ornagy családottan nézett az özvegyre, zavartan megtörölte a homlokát és egy ideig hallgatásba merült. Aztán hirtelen a térdére csapott és így kiáltott föl:

— Az ördögbe is! Azt hittem, hogy jó szakácsnőre vágyom és csak most látom, hogy nekem feleség kell. Nekem maga kell! Nem bánom, ha meg sem tudja különböztetni az uborkát a káposztától!

Estelele a fiatalok a kertben sétáltak. Az özvegy és az ornagy magukra maradtak a szobában. Leültek egymás mellé a pamagra és egyideig nagyon boldogan hallgattak. Talán arra gondoltak mind a ketten: jobb később, mint soha. Az özvegy egyszerre megszólalt. Elpirult, szégyenkezett, de a hangja azért mégis kötekedően csengett:

— Azt hiszem, elfelejtettem megemlíteni magának, hogy annak a főzőiskolának, amelyben Agatha főzni tanult én vagyok az igazgatónöje.

